

מהה"ק מוה"ר חניה הכהן מאלכסנדר וצ"ל

קצט) עוד שמעתי בשמו הק' על מאמר חז"ל הנ"ל הנה בתמניא אפי' הוא מיוסד על שמונה א' ב' ובאות ח' ובפסוק ח' הוא הפסוק חלקי ד' אמרה נפשי הפי' הוא כמו שכתב רבינו אבן העזרא ז"ל עת"פ לא תחמוד שאיך יעלה על הכפרי לחמוד את בת המלך עי"ש כמו כן אם ינבה לבו בדרכי ד' ולחשוב איך שהוא חלק ד' ממעל ואין נאה לו לעשות דברים פתותים כאלה אשר השי"ת מטאסם וגאות כזה מותר, וזוהו פי' מה שאמרו חז"ל על גאות שמוטר לת"ח שמיני שבשמינית הנ"ל, שרמוזו על פסוק ח' ואות ח' ונובל לומר ג"כ אויפכא היעלה על בת מלך לישא כפרי וזוהו גאות מותר לת"ח לידע שהוא בו מלך, והבן :

ר) עוד שמעתי בשמו הק' מה שאינו נזכר בתורה המדות טובות שצריך אדם להתנהג בהם, כי מדות טובות המה בכלל דרך ארץ, ודרך ארץ קדמה לתורה, שאין אדם יכול להתחיל בתורה אם אין בו מדות טובות, והבן :

רא) פ"א סיפר הה"ק, שמשרתת אחת ממדינת פולין, השכירה עצמה לחוץ למדינה לבעה"ב אחד משם, ובמדינות פולין קוראין על שאיבת וזהמה מקדירה של בשר בל"א אפ שאהמען, ובחז"ל קוראין אפ שרעקין, ובעת שהיתה יוצאת בעלת הבית לשוק, אמרה להמשרתת שתשגיח על קדירת בשר אפ צו שרעקען, והמשרתת לא הבינה מה בעלת הבית אומרת, וביישה א"ע לשאול מבעלת הבית, ויהי כראותה שהרתיתה הקדירה עד למאד, ונדלה זהוהמה, ומחמת ששמעה שבעת

הרתחה

קצו) הה"ק הרבי רחניה מאלכסנדר

וצללה"ה, אמר לבנו בעת עליות התורה לבר מצוה, אחר ברכת ברוך שפטרני בזה"ל, איך בין שוין דיינע מצוה, אבער דיא ביסט נאהד נישט מיינע פמור, והבן :

קצז) עוד אמר, כדרך צחות מה שלא נהג בי"ב חלות בש"ק ברכותיו הק', אודר מיט ב' חלות הוא ג"כ י"ב חלות :

קצח) עוד בשמו הק' וצללה"ה פ"א אמר לאחד, למה נקרא דתם האשה, קבר, כמו"ש רז"ל פתיחת הקבר, ואמר בזה"ל ווייל מען קען דורטען ביראבען ווערען, והבן :

קצט) פ"א אמר לחתן אחד ענין החתונה, שהאדם אם הוא עבד נאמן להשי"ת, צריך לראות לעמוד במקומו ג"כ לאחר פטירתו, בן יר"ש עבד נאמן להשי"ת, שכן דרך אוהב נאמן למלך, והבן :

קצו) עוד בשמו הק' על מאמר חז"ל ת"ת מותר להיות לו שמיני שבשמינית לענין גאות, ואמר הה"ק זי"ע שמונה פעמים פסונה הוא בנימטריא ס"ד ונסות הוא ס"ג הוא גס, ואמר שט"ח צריך להציא א"ע ממת גס ולכנוס לבתי' פ"ד, וזנוכה הוא חנו כ"ה, ואותיות זנו ג"כ נימטריא ס"ד, אמר מי שיש בו גאות מדת גס אינו יכול להכיר העם של הזנוכה שהוא בבחי' ס"ד, וזוהו פי' אודה ד' בכל לבב שני פעמים לב' גימט' סד, ואמר בשם חז"ק הר"י בונם וצללה"ה על הפ' זאלה המשפטים אשר תשים לפניהם אשד"ה הוא בלשונונו (דס) הוא ג"כ בגימט' סד, והבן :

שיח שרפי קודש

מעליה, ולא יזכור לקבצן ממותרת בשחרית מכל המקומות שהניחם שם, פ"א לקח נייר ועופרת ורשם על הנייר כל מלבושיו באיזה מקומות מונחים כדי שיכול לישן במנוחה, וכך כתב מצנפת בצד זה ומכנסים בצד זה, ומנעלים בצד זה, וכן כל מלבושיו כדי שיזכור בשחרית כל דבר על מכוננו, ובבוקר כשעמד מממתו עמד לקבץ כל מלבושיו. וקרא קתוך וכתב אשר רשם בעצמו, היינו מצנפת מונח במקום הזה ומכנסים במקום הזה וכו', ואח"כ יישב בדעתו ואמר בזה"ל, וז"ל בן אידך, כי גם את עצמו חיפש במיטה, היכן הוא, והבן, ובדאי רומז בזה מוסר גדול, כמובן:

(ג) עוֹד שמעתי אשר גם הגנים היו רוצים לכנוס לקודש פנימה עם בקשתיהם והמשמשים היו מוחים בידם ומעכבים מלכנוס כי לא הסכימו באלה כי אצל הה"ק מפרשיס"חא, קאצק, גור, לא היו נכנסין רק אנשים, ותמידים ולא נשים, אך הה"ק זצ"ל מאלכסנדר אמר שיכנסו, ואמר בדרך צחות כי זה מה שהוא נעשה רבי הוא מחמת עונש מן השמים והשוה הכתוב אשה לאיש לכל עונשין שבתורה:

הרתיחה צריך אפ"כ צו שרעקין דיא יואהק, לקחה הבעועם בידה והתחילה לירות כנגד הקדירה עם הבעועם כמו שעושין בקנה שריפה מוליך, ומביא, כדי להבהיל ולפחד, כי סברה שאפי"כ שרעקין, פי' לעשות מורא ופחד ומחמת שדחפה המטאטא סמוך ממש להקדירה של בשר כדי לפחד נתהפך הקדירה עם הרוטב על פני התנור, כן סיפר הה"ק מאלכסנדר זצלה"ה, ואיש קדוש אחד פי' ע"ז שכוונת סיפור הה"ק מעשה הנ"ל, הגם שמשרתת לא הבינה מהו הלשון של אפי"כ שרעקין, אך זאת היתה צריכה לה לידע שעכ"פ לאחר כל השתדלותה צריכה לשמור את הרוטב שלא ישפך, והנמשל הוא אותן האנשים הבאים להצדיק, ולפעמים הצדיקים ידברו עמהם דברים שאין טובנים לשומעיהן, ואך זאת עכ"פ צריכין להבין מה שהוא עיקר לשמור מאוד שלא לקלקל, ואח"כ יזכו ויבינו מה דברו עמהם, ואז יעשו ויחקנו הכל, וידוע אשר הה"ק הנ"ל הסתיר כל הדברים בתוך סיפורי מעשיות:

(ד) עוֹד שמעתי שסיפר הה"ק הנ"ל, שהי' פ"א איש בער אנקרא גולם מחמת שמונו, והי' ירא לישן מחמת שצריך לפשוט המלבושים

שיח שרפי קודש

מההיק בעל שפת אמת וצ"ל

הק' וצללה"ה לטייל בקיץ והי' חום גדול או, ובתוך הדברים שדברנו ביניהם אמר הה"ק מפרסוב לבעל שפת אמת הק' שכעת חום גדול הוא, והשיבו השפת אמת הק', באם שאדם מקבל על עצמו כשור לעול וכחמור למשא וחמור אפי' בתקופת תמוז קריא לי', והבן :

רח' פ"א התנצל אברך אחד לפני בעל שפת אמת הק' וצ"ל אשר חותנו אין יכול ליתן לו מוונות ע"ש, מה שהבטוח לו, ועי'ו יהי' מוכרח לעסק במו"מ, ולא יכול להתמיד בלימוד כמקודם, וחותנו הי' איש פשוט והשיבו הה"ק דברי צחות כדרכו בקודש באם שתחמיד בלימוד השי"ת יעזור לחותנך ויוכל להחזיק אותך על התורה ועבודה, וכן כתיב, תלוי תניא בדלא תניא, ודפח"ח :

רש' פ"א הי' רוצה בעה"ב אחד לכבד את השפת אמת הק', בכיבוד גדול, ולא הי' רוצה לקבל הכיבוד ושאלו הבעה"ב הנ"ל הא אמרו חו"ל כל מה שאמר לך בעה"ב עשה, והשיבו הה"ק הא אמרו ג"כ חוץ מצא, ואמרו חו"ל הקנאה והתאוה והכבוד מוציאים את האדם מן העולם, וזהו נקרא צא, והבן :

רי' דרכו הי' לפעמים להשיב להיוונע לייס דברי צחות כמו שמעתי מאברך אחד שכא לפניו, בפעם ראשונה אחר התנונה, ועיקר הי' בגור לדבר עם היוונע לייס דברי חסידות, והאברך הנ"ל הי' לו תינוק קטן יונק שדי אמו, ומתמת שאמו לא הי' לה שפע חלב להניק אותו, היתה מפצירה את בעלה הנ"ל להוכיר אותה לפני הה"ק להיות

רח' פ"א נסע מרן הה"ק בעל שפת אמת וצללה"ה מגור לחו"ל, ונסעו חסידים ללותו, ובאו סמוך לנבול, ולקחו פרידת שלום, והי' בתוכם חסיד א' מקורב, ושאל מהה"ק וצ"ל לעצט געלד כנהוג, וכוונתו הי' להגיד לו איזה תורה, והשיבו הה"ק, ידעת, מה שיש בכח המסילות הברול להמשיך כמה משאות כבידות, מחמת שעוצר ההבל בתוכו (ווייל זיא האלט אין זיך דיא פארע) והבן שזה עיקר כח הרבי :

רח' חסיד אחד התנצל לפני בעל שפת אמת הק' מגור וצללה"ה שיש לו מחשבות ואין מניחין אותו ללמוד ולהתפלל, כי הכל דומה לו שלא טוב עשה ותמיד יש לו ענג"פ על שערב, והשיבו הה"ק שלא להביט אחריו כלל, כתיב לא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם, והבן :

רו' עורך שמעתי שפ"א התנצל בנו של חסיד אחד לפני בעל שפת אמת הק' וצללה"ה, אשר אביו אינו רוצה לסייעו בפרנסתו, ושאל הה"ק לאכיו למה אינו מסייע לו, והשיבו תירוץ שאין ביכולתו לעזור לו, ואו הי' בפ' בהעלותך, ואמר הה"ק כתיב מאין לי בשר וכו' האנכי הריתי כו', קשה למה הי' לו לומר האנכי הריתי, הא אמר מאין לי בשר, שאם אין לו בשר, מה גפ"ם אם אנכי הריתי אם לאו, מזה מוכח שאם אנכי הריתי וילדתי,ו, אין תירוץ מה שאין לו, כי צריך לטרוח ולעשות תחבולות עבור בנו לפרנסתו, והבן ודפח"ח :

רו' שמעתי שפ"א הלך הה"ק הר"א מפרסוב וצ"ל עם אדומ"ר בעל שפת אמת

שיח שרפי קודש

בגור, והי' מומרים ומירות של אלי' הנביא וכשבאו לומר הפסוק אשרי מי שראה פניו בחלום, שאלו אחד ממקורביו בדרך צחות אם ראהו לאלי' הנביא פ"א בהלום, לראות מה ישיב, והשיבו מה אתה שואל דוקא על אשרי הזה, ולא על אשרי האיש אשר לא הלך כו', (א"ה, אפשר להבין מעט באם שמקיימין אשרי האיש וכו', בניקל הוא לראות אלי' הנביא):

רמז) **שמעתי שפ"א בא חסיד א' לגור**, והי' מוכה ופצוע על פניו, ושאלו הה"ק מה זאת, ומי עשה לו הכאות כאלה וסיפר לו החסיד הנ"ל שעבר הרך עיר אחת וקרא לרבי אחד בשמו ולא קרא אותו רבי וכששמעו החסידים שלו, הי' מכים אותו על פניו כמעט שנפחו פניו, ושאלו הה"ק זצ"ל למה הי' לך זאת (נאהך וואס האט דיר דאס גיטויגט) והשיב החסיד בזה"ל (וואס איז דען או מען ריפט יוא בא דעם נאמען, קימט אזוי צו שלאנען) והשיבו הה"ק זצ"ל (זעהסט דער, וואס איז):

ריו) **עו"ש**, פ"א עבר דרך גה, צדיק אחד בבין הצערים, ונכנס לבעל שפת אמת הק' זצ"ל לקבל פניו הק', ושאלו השפת אמת הק' מהו סיבת נסיעתו דרך פה, והשיבו שבן ג"כ הי' מנהג אבותיו הק' ליסע בימים האלה ממקום למקום לזכר התורבן וגלות השכינה, והשיבו הה"ק בעל שפת אמת זצ"ל בזה"ל (מען ברויך צו וויסען אז מען איז נישט אין דער היים) כי דרכו בקודש הי', שלא נסע לשום מקום הויץ לצודד גדול מאד:

ריח) **בן** ידוע בשעת קבלת שלום, ופרידת שלום הי' עומד הה"ק

לה שפע חלב, והאברך הנ"ל שבא לקודש פנימה, לא הי' שואל מהה"ק להניד לו דברי חסידות, רק הזכיר דבר זה שהתינוק שלו יש לו מעט להניק, והשיבו הה"ק ראה גם אתה ג"כ מעט ליינק (זעה די זאלסט אויך עפים יונק ויין) (א"ה, הה"ק במח הי' מזכירו הפסוק דד' ירווד בכל עת, ע"ד צמות):

ריא) **וכן** שמעתי מאברך אחד מופלג, שהי' לו גניבה ונגנב ממנו השמרייטל בגור, וסיפר לפני הה"ק בעל שפת אמת זצ"ל, והשיבו עיקר תראה שלא יגנבו ממך הראש (מען זאל דיך דעם קאפ נישט בגנבנן) והבן (א"ה, הראש צריך שמירה יתירה, שהגנב הוא היצה"ר לא יתתור במחתרת לבא במחשבות שבראש, וכוונת הה"ק להזכירו, שאתה חושש להזכיר גניבת השמרייטל יותר מגניבת הראש):

ריב) **שמעתי** בשמו הק' זצ"ל, שאמר על הפסוק תהלים (ק"ה, ל"ז) ויוציאם בכסף וזהב ואין בשבטיו כושל, בזה"ל (דאס געלד האט וויי נישט נישאט):

ריג) **פ"א** אמר לאברך אחד, הפסוק הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל (מען שלאפט נישט מען היט דאס יודישקייט):

ריד) **פ"א** בא לפניו אברך אחד לאחר החתונה ושאלו מה עסקו, והשיבו שאוכל מוונות על שלחן חותנו (קעסט) והשיבו הה"ק זה עסק יפה (עס איז אשיין טיעכץ) (א"ה, להזכירו שיהי' עסקו בתורה):

רמו) **שמעתי** אשר פ"א אכל זצ"ד מלוח מלכה עם אחות מרעהו, עוד קודם שהי' מנהל עדת ישרון

שיח שרפי קודש

רא 61

אומר לך דבר יפה מזה, כתיב לא תעבור בי מן בחרב אצא לקראתך, מהו תיבת פנ' שהוא, לשון ספק, אך הפי' הוא לא תעבור בי כדי לידע הסודות שלי, מן ואולי אצטרך לילך בחרב היינו במלחמה עמך ואז אתה יודע כל הסודות שלי, והבן :

רכ) פ"א שאל החסיד ר' משה חיים בידערמאן ז"ל משידלאווצי לבעל שפת אמת הק' מנור וצללה"ה, אודות אברך אחד שהי' רוצה ללמוד אי"ע הלכות שחיטה כדי שיוכל להיות שרי"ב באיזה עיר, והשיבו באם שיהי' לו איזה עיר קודם, יוכל ללמוד אי"ע, ושאלו הרמשי"ח ז"ל הנ"ל הא יכול ללמוד אי"ע וליתן מעות עבור השחימות במקום הצריך שרי"ב והשיבו הה"ק שהוא אינו מסכים ליתן מעות בעד השחימות, וחזר ואמר לו הרמשי"ח ז"ל הנ"ל, הא העולם נוהג אי"ע לקנות את השחימות בדמים, והשיבו הה"ק וצללה"ה אין זה העולם (עם איז נישט קיין וועלט) :

רכא) שמעתי' בשמו הק' וצללה"ה שאמר על הפסוק פ' ויגש איד אעלה אל אבי והנער איננו אתי, איד אעלה אל אבי שבשמים, והנער איננו אתי כ"ו שלא תקנתי ימי הנערות, והבן :

רכב) אספר מעשה נוראה מה שאירע לאחי דוד שמואל ע"ה (מנ"כ מה פרשיטיק בשנת תרפ"ד נ' ניסן תנצב"ה) פ"א עשה דודי מקאוינין התונה לבתו תחי', והזמין כל המשפחה לבוא על החתונה, ואבי ע"ה הכי"מ (מנ"כ מה פרשיטיק כ"ו ימים לחודש אדר א' שנת תרפ"ד תנצב"ה) נסע על החתונה לקאוינין ולקח עמו את אחי

הה"ק בעל שפת אמת וצ"ל עם כל ד' חלקי ש"ע להשיב תשובות לכל אר"א, וכן שמעתי מזמן אחד בעת היותו בגור עוד לפני אדומ"ר שפת אמת הק' וצ"ל, אשר ראשו הי' מוקרח משער ותפילין שבראשו קשה לו להדוק עד שמוכרח הקשר שלו להיות בתוך הגומא מאחוריו, ושאל להה"ק מה לעשות, והשיבו להקל ברוב קשר למעלה מגומא, וכן שמעתי מחסיד אחד ששאלו אודות כתיבת ס"ת שכתב אחד מקרוביו והי' בתוך משפחתו איזה חפשיים ומחללי שבתות והי' ירא החסיד הנ"ל שלא יפסול הס"ת על ידם באם שיכתבו אותיות בסוף סיום ס"ת כנהוג, והי' שואל לכמה רבנים ולא הי' לו מהם הלכה ברורה זה אומר בכה, וזה בכה, והי' שואל להה"ק, והשיבו, שהסופר כותב מקודם כל האותיות דק שצריכים המה למלאות האותיות בדיו, ויותר אין אני זוכר מה שאמר בסוף דברי קדשו, (א"ה, שנראה מד"ק, הכתיבה הלזו כמו כתב ע"ג כתב מחמת שהאות כבר נשלם מקודם כתיבתם) לא להלכה כתבתי זה, כי אין אני זוכר מה שפסק להלכה, רק סו"ס כתבתי כל הנ"ל, שהה"ק הי' עומד עם כל ד' חלקי ש"ע להשיב לכל שואל דבר ד' זו הלכה, ולא ראינו שהי' נוטל או שום ספר להביט בו הענין והלכה, כן הי' תמיד מירי יום ביומו שאלות שונות מכל חלקי ד' ש"ע בהלכות עמוקות :

ריט) פ"א פגע בעל שפת אמת הק' וצ"ל באברך אחד בחדרו שבדק כתבי יד קדשו בעת שהי' צריך הה"ק ללכת תוצה, וכשפגע בו הה"ק, שאלו לומר לו איזה דבר תורה שראו לומר, ואמר לו דבר אחד, ואמר לו הה"ס, אני

שיח שרפי קודש

בבוקר והלך מקודם לקבל שלום מאדומ"ר וצלה"ה תיכף שאל אותו הה"ק אתמול קבלת פרידת שלום והשיבו אבי ע"ה שחזר מהדרך כי שמע שדו"ר הרב הצדיק ר' פינמסע וצ"ל נסע לפה, ורוצה לספר ג"כ לפניו, ושתק הה"ק, ותיכף הלך אבי ע"ה לקבל שלום מדו"ר הנ"ל והי' שם בבית אכסניא שלו חסידים עומדים סביביו, ואבי ע"ה סיפר לו את כל המאורע והזכיר את החולה לפניו, כמעט לא רצה לשמוע כלום, ואמר שיש רבי בג"ר שיוכל להושיע לו בתפלתו ועל עצמו אמר אי לו מי שעולם ממעין בו, בזה"ל זי"א ברעננין ארי"ן אין עהם איין מעות, וחזר ואמר לו ואבי ע"ה א"כ כל העולם יש לו טעות בתמי, ועוד דברים כאלה, ואח"כ אמר דו"ר ז"ל לאבי ע"ה ספר נא לי כל הדברים מרישא ועד סופא, ויהי' כי נסע אבי ע"ה לגור עבר דרך קאזיניץ לידע תוכן הסיבה של החולי הנ"ל וסיפרו לו שישן על ספסל ונפל מטנה, ומאז נהפך לאיש אחר, וכך סיפר לדו"ר ז"ל שמהחטונה הנ"ל באה לו החולי והקפיד למה לקח אותו עמו על החטונה, ואף שהוא משפחתו, אך לבחור אין ליסע על החטונה, ואמר שלפי דעתו הוא איזה רוח רעה ר"ל, ובקי בדבר זה שהי' לו מעשה כוח ודבר זה שכיח על החטונה מחמת לפעמים אוכלין ושותין שם בלי בריכה כן אמר הר"ם וצ"ל ויהי כי שמע אבי ע"ה דבר זה הי' מרתת מאוד ומבקש מדו"ר ז"ל לכנוס עמו לקודש פנימה לאדומ"ר וצלה"ה שחייב לעשות לו דבר זה מחמת קורבה, והשיבו שהוא לא יכנוס עמו לקודש פנימה כי אדומ"ר רבי הוא ויוכל לעזור לו ואם הוא יכנוס עמו אולי עוד יקפיו

אדמ"ר

אחי ע"ה הנ"ל בעוד שהי' בחור והוא הי' או חתן מפה פרשיטיק והחתונה הי' או ביום ד' או ביום ה' ואבי ע"ה נסע תיכף אחר החטונה לביתו ואחי ע"ה מחמת שהי' קרוב לש"ק נשאר על ש"ק וביום א' אחר ש"ק נסע לביתו, ויהי' כבואו לביתו לא הוי דעתו צילא עליו, ולא הי' בבריאות השלימות פעם הולך, ופעם שוכב, ושאל לרופאים ואמרו שהוא חולי נערווען, והמשיך זה החולי זמן רב והיינו מתיראין לנלות ולפרסם את החולי כי הי' חתן מפה, והמשיך החולי איזה חדשים, ובתוך הזמן הי' נראה איזה פעמים שהוטב לו, אך אחר איזה חדשים שהי' אחר חג הפסח נתגבר החולי הנ"ל, ל"ע, ונתפרסם הדבר גם למחותנו, ויהי כי ראה אבי ע"ה שלא הוטב לו, ונתגבר עוד יותר החולי ונסע לאדומ"ר בעל שפת אמת הק' וצלה"ה לג"ר באמצע השבוע כי בדעתו תיכף ליסע לביתו שלא ישאר החולה לבדו בביתו, ואחר שהזכיר אותו לפני הה"ק וצלה"ה זיהי' מברך אותו לרפואה שלימה בדרכו בקודש וציוה ליתן לו רפואה לשלשל עיינו (רצין אייל) וגם לראות שיוכל לישן, ופטר את אבי ע"ה לשלום, ויהי' כי נסע לביתו דרך עיר פיעסעצנע עם העגלות (אמניבאסען) שמע שדודי זקני הרה"צ חסידא קדישא כו' מוה"ר פנחס אלי' הנקרא ר' פינמסע האבדיק פיר"ץ וצלה"ה נסע לגור (כי הרבנית מ' דבורה ע"ה וו' של הרה"צ הנ"ל היתה אחות זקנית מ' יופה ע"ה, ואחות הרה"ג הגדול והעצום כו' בעל שו"ת ברית אברהם וצלה"ה) ונסע בחזרה לג"ר כדי לראות א"ע עם דו"ר הנ"ל ויהי' בעת בואו בחזרה לגור ביום ועש"ק

שיח שרפי קודש

הגני כתבתי דבר הנ"ל מה שקרה אצלינו, וכדין היו עונדא וכסא גדולים דברי צדיקים, ויהי חלקנו עמהם :

רכג) **שמעתי** בעצמי מחסיד אחד עוד בימי אדומ"ר בעל **שפת אמת** ה"ק וצללה"ה שהי' או בין כסא לעשור, ומחמת דוחק בביהמ"ד דאדומ"ר וצללה"ה הלכו כמה חסידים לביהמ"ד דקהל ללמוד ולהתפלל וגם החסיד הנ"ל הי' בביהמ"ד דקהל וראה שאנשי קהלה מדברים בשעת תפלת שחיות ומיתה בידם והי' מתקומטים עמו ונשבע אותו החסיד שיספר דבר זה לפני הה"ק אדומ"ר וצל"ל ואח"כ נתיישב והי' לו חרטה כי למה לו למסור יהודים לפני הה"ק אדומ"ר וצל"ל, ובפרט שהיום בין כסא לעשור, ולא הי' יכול לעשות עצה בנמשו כי כבר נשבע, אך אח"כ נתיישב בדעתו לספר לפני הה"ק וצללה"ה בזה"ל הגני שואל עצה מכ"ק, איך שנשבעתי למסור יהודים לפני כ"ק ויש לי חרטה ע"ו, ואין אני יודע מה לעשות, והשיב לו הה"ק, אין לך שום חשש ח"ו, ותוכל להניד לפני כל הדברים, ואז סיפר לו החסיד הנ"ל איך שמתפללין בביהמ"ד דקהל כמה מנינים זה אחר זה ומדברים בשעת התפלה זה מתפלל וזה מדבר, ויהי כי הוכיחם על פניהם הי' מתקומטין עמי, משום זה נשבעתי או תיכף שלח אדומ"ר וצללה"ה אחר המו"צ משם ומכסו עצה, וצוה אדומ"ר וצללה"ה להתפלל שתי פעמים בבוקר, פ"א בהשכבתי, ופ"א בשעה י"א, ולא יותר כי בימי אדומ"ר וצללה"ה עוד הי' מתפללין החסידים בשעה מאוחר רק קודם הצות, כן סיפר לי החסיד בעצמו: רכד) **פ"א** בא בעה"ב אתה, בין כסא לעשור **לשאול**

אדומ"ר וצללה"ה על מה שימרתיו אותו, רק יכנסו לבדו ויוכל לומר לפני כ"ק שהוא אומר שאיזה רוח רעה נדבק ח"ו, ויהי כי ראה ד"ו ז"ל, שאבי ע"ה מרתת מדבריו, כי חשב מתחילה שהוא חולי נערווען ל"ע כדברי הרופאים, ועתה שמע מד"ו ז"ל כדברים האלה אמר לו ד"ו ז"ל מה אתה מרתת החולי נערווען נרע יותר מזה, אמר לו אבי ע"ה אולי צריך אני להביא החולה לנ"ר, והשיבו ד"ו ז"ל שאין צריך, ואח"כ נכנס אבי ע"ה לקודש פנימה וסיפר לה"ק, שד"ו ז"ל עשה לו מורא כזה, שח"ו הוא איזה רוח רעה רח"ל, והשיבו אדומ"ר וצללה"ה, מה נפ"מ לי השית ישלח לו רפואה שלימה כדרכו בקודש, וזה הי' בעש"ק ואבי ע"ה הלך כל יום ועש"ק בענ"פ, כמעט ישב כל היום אצל ד"ו ז"ל באכסניא שלו, ויהי כי בא זמן הדלקת נרות שבת, וד"ו ז"ל תמיד הדליק בעצמו נרות שבת בכרכה, וגם על אכסניא שלו הדליק, וקודם הדלקה הי' שואל לאבי ע"ה מה שמו של אחי ע"ה ושם אמי ע"ה, כן שאל הרבה פעמים, ואח"כ אמר לו לך לביתך כי קידש היום, ולמחר ביום שב"ק בעת שהי' לד"ו ז"ל עלי, עשה לאחי ע"ה מי שברך לחולה, וביום א' תיכף אחר שב"ק קיבל אבי ע"ה פרידת שלום מאדומ"ר וצללה"ה והכיר מתוך תשובתו שאין לחוש ח"ו עוד, ושאל לאדומ"ר וצללה"ה אם צריך ליסע עמו להמרחץ תרופה לעיר חדש, שהדוקטורים אומרים שהמרחץ הזה הוא רפואה לחולה הזה, והשיבו הה"ק וצללה"ה שהמרחץ הזה אין צורך עבורו, ויהי כי בא אבי ע"ה לביתו מצא אחי ע"ה בבריאות ונתרפא מכל וכל. ואף שהי' מעשים כאלה גורמים ונפלאים מידי יום ביום, אך

שיח שרפי קודש

64

לחמו, וקהלת הי' תגר סוחר אשר הי'
מקרב דברים רחוקים מאוד שנראה
להכל הבלים ג"כ הי' מקרבם להשורש
והבן מאוד:

רכה) עוֹד שמעתי בשמו הק', ויקרא
אל משה וידבר אליו,

מאוהל מועד לאמור, אמר, הקול אשר
נשמע להצדיק בעת שהוא לבדו, הוא
אליו לבד, ולא לאמור לאחרים,
מאוהל מועד, הקול אשר נשמע
להצדיק בעת שהוא בתוך קהל ועדה,
הוא לאמור לאחרים, והבן:

רכט) בְּשֵׁמוֹ הק', (אבות פ"א)
שמעון הצדיק הי'

משירי כנה"ג והי' גדול בדורו, והי'
לו לומר ולכתוב הרבה דברים, אך
כשבא לעשות מדבריו תורה, לא
אמר אלא שלשה דברים:

רל) שְׁמַעְתִּי שֵׁפֶא הי' ביהד עם
צדיק אחד בימיו

ובעת שקבלו פרידת שלום זה מזה
הי' אמר הצדיק הנ"ל לבעל שְׁפַת

אִמַּת הק' וצ"ל יהי' שיהי', אהבה
רבה ביננו, והשיבו הה"ק אדומ"ר

בעל שפת אמת וצ"ל בדרך צחות,
שנצרך, אהבת עולם" ג"כ, (כי כמז

פעמים אף שבין הצדיקים יש אהבו
ושלום, אבל בין החסידים שביניהם,

אין להם כ"כ שלום, לזה השיבו
שנצרך לאהבת, עולם" ג"כ):

עצה מאדומ"ר וצללה"ה בעניני מסחר,
ואמר שנחזין הוא והשיבו הה"ק,
היום נחזין לעשות תשובה:

רכה) פ"א הי' חסיד אחד אצל
אדומ"ר הק' בעל שְׁפַת

אִמַּת והי' לו או יא"צ של אביו,
ונכנס לקודש פנימה להוכיח את אביו,

ביום הי"א"צ, ושאלו הה"ק זי"ע אם
אביו ע"ה נסע לפה (אויב ער איז דא

אהער נימארען) והשיבו, לא, ושאלו
הה"ק עוד הפעם, אם הי' כאן פעם

אחת, (א"ה, סוף דבר לא ידעתי מה
אמר לו החסיד, ומה השיבו הה"ק

וצללה"ה, אך סו"ס נראה מזה כמה
מוכה יוכל לעשות הצדיק גם לאיש

נפטר אשר נסע אליו בחי'):
רכו) שְׁמַעְתִּי בשמו הק' פעם למה

עכ"ם ששבת חייב
פיתה, מפני מה החמירה התורה,

נאמר, ששבת קודש הוא עדות
שישראל פעידין על הקב"ה, ובעדות

הדין הוא שנמצא אחד מהן קרוב
זפסול, נתקלקל כל העדות א"כ במה

שטכ"ם שומר שבת מקלקל עדות
ישראל והבן:

רכז) עוֹד שמעתי בשמו הק' על
פרש"י ז"ל קהלת, קהלת

קודא תגר על כל יצירת שבעת ימי
בראשית שהם הכל הבלים, ואמר,

פי' תגר הוא סוחר אשר ממרחק יביא

שיח שרפי קודש

מהתק' הר"ר זאב וואלף מסטריקוב וצ"ל

כילי הצטדק נפשו כי עושה רצון
קונו בזה שאינו נותן צדקה

שיר על איש כילי

א

איש מרע טובו כחרק,
לכו לב צמעוני,
מלהושיע מכה העוני
עיניו לחלכה יצמוני
נפשו עוד יעטוף בצדק
כפיו בנקיון רחץ
האלבש מעטה השחץ
לרפוא אשר ד' מחץ
אם לא אפיו עליו נבר

הקצרה יד קנהו?
הלא ירחמנו עושינו!
ואיפה ארים משכמו השבר
האם מעושהו יטהר נבר?

מענה

ב

כילי! הלזה תקפוץ את ידיך!
ונפש שניכם מטבה תחמר
בינה! אם בנג' תייסר
וממרחוק תנידוהו ורגליו תאסר
האם לא יליו בנקרת מודיך?
מטע עליון זאת בתולדותיך
ואיש כי ירפאהו ממכותיך
הלא תעניק לו מברכתיך
איש חסדו תתן לאיש חסדיך
ואיפה ממידך לא ילחם
איש, יד ד' בו תלחם,
הלא חסדו גדול מעל חסדיך
ולמה לא תמשילהו למעשה ידיך.

א

מי זה ממרחק, בקול תודה השכי
יגיה,
האתה זה ידידי, ראשי לעב תגביה!
מעמק עכור, בין ככבים קיני שמת
הגידיה לי מה החלום הזה אשר?
הלמת?

ב

היערב לבך, דמות לווהר קרני החרסה,
ניצוץ מסלע כי יולד מדרך כף פרסה,
דברי אם מעט אור, הפיצי ככבי רשף,
מה זה מהרת? לקראם ככבי גשף.

ג

מרחוק אשמע אהבתך, מאין הפונה,
אכן מגשת אליו בשושנים סונה,
אף בהיותי קרוב הדודאים לקחת,
מפני שירי התלתי נפשי בורחת.

ד

גוי' דלה תירש מחלה טלחם שמנה
ואך לבריא תוסף כח ותחכושת,
פאר וכבוד יכתירו איש היושב בהנה,
ולאיש לא לו, המה יגורו לבשת.

ה

אל תרב המשל גלמי, כנוכה הענקים,
או להלל בן שחר בהיר בשחקים,
כי מקרב חכמים זה מאו מודעם,
אם יראה אור הולך בהר ובשפל,
להולכי נתיבות מקום חושך ואומל,
לא עמוד אש הוא, אך תולעת.

שיח שרפי קורש

השנתי מכתבך הנעים או, והוא מלא ידידות על כל נדויותי! ידידי, המנחה מהורה זו, כלולה ידויות ושבה אשר על תודה מסך ידידי מקטרה ומנשה - לשמי; עדה היא לי, כי לא על סלע צחית, נמעתני זרע דברי אף לא על נפש כזבת אשר בימים יוצרו תכחש לאמור, כי לא לי הורע, אכן בלבך, לב מביני! ובנפשך - אשר נשמה מנשמי אמונת מעל; - תחת משך הורע מצאתי בפוך אלומות דברי צחות, אך הקרבת לי מהם מלא כף תודה, קרבן ראשית על הדברים אחרים אשר חקקתים עלי לוח לבך. והי' לעתותי האביב, כי תוסוף להניף חרמש על קמת רעיק (תהלים קל"ט י"ז רד"ק) ידעתוך אומן כי ברב חן ותפארת מחלב מליצתיך, תביא אלי עוד את מנחת בכוריך; אבל ידידי! מה זה הרגותני משפל מצבי, אם אסק שמים? מעסק עכור אל בתי עב ירך תנחני, דמוני ליל, והחזיונות שוא אשר חזו לך נביאי לבך והאזכה החזקה מה אלה לך? האם דמית כי באלה למשת ציר מילך, וצרת רוח בכנפיהם כי ברגש יעברו בין בתרי לבכי? ידידי! אך בהמה רקמת בסתר. פרכת למסך ביני, ובין רוח החי' אשר נפחת בדבריך ואף כי החילותי לסור לנשת להשתשע באהבתך ממלאה מליצה כי נעמה, מפני רבת התהלה אפס כערכי, נפשי לבשה בושת, ותשב אחור! מנע ירך ידידי מכתוב יי מהם (נמחק תיבה או שני תיבות) אם תערוך אלי אגרת מהורה ומוקקת תוכה רצוף אהבה חמה יהי' כל תהלה. אז יעלו דבריך על סוקרת לבכי לרית ניחות, זעתה שים לב אל דברי ... ע"כ מצאתי בכתב ישן.

ציר! יתלול תואר, מרחוק פסל יופיע כעץ רקבון יוהר כספיר באישון ואפילה לכן ימצא רגליו לערי בטר יסיע בי יעסוף באדר יקר נפשו והשפילה.

רעיוני שאלוני

מה זאת רוח גאונך כך נשבת?
עשות דבר לא תוכל עשוהו
מה מנחה קטנה כזאת נחשבת
לפני שר וגדול כמוהו
אכן נואלו שרי עצתי
לא בהתשורה כבודו ישעשע
אך בלבכי! תוכה רצפת נאמנה
לאות כי אנכי לו אוהב ורע
קרבתי לו עתה ואת' המנה.

האח! מה יפה וברה
אם יש לאדם אח לצרה
גם בעת כי עברה המחלה
אתו בשמחתו לו חלק ונחלה.

חורש! את ידו בנרון ישלח
ארו רם השרש, באחת יפלת
הלא רום ידהו ינופף!
היות תהי' כמוהו, נפשך דומסת
אומר דודים במתן ורסן בלמת
קרב מלב עמוק יעופף;
לא ידידי!
זאת יפעל חרש, אם כהה הקדרום,
הרק חרב מילך, מה לך נרדם
תונ לבב אוהבך ירוצו
חצי סוף שנגים, דורכי על יתר
אל יסבו בלכתם יכו איש בסתר
כליות ולב, יחד ימחצו.

בתחילה, משביל אל דבר שומר נפשו, על כן גמרתו בלבי לעמוד מרחוק, לא לשטן ולא לעור אהר, והדבר תסוב על צירה, אולי משמים היא ומי ישיבנה.

דברי ידידך לנצח.

דבריך אלה אשר כתבת אבי, כי צערתיך בעבור כי החלתי ממכם מכתבי זה מספר שבועות, הרגישו כל עצמותי, אבל אבי, ידידי, חלילה לי מעשות זאת מלבי, ומי יודע רבת הטרדה, אשר הרכיבה העת ההיא לראשנו, אפס כל פלא אם איש עושה משנה, הערכתי אליך אנרת עי איש שלומי הדברים אשר כתבתי שמה לא תוכל לבנות עליהם דבר, כי בחפזון דברתי, אכן כל עוד הדבר רחוקה היא מאתנו, לא ארבה דברי בה, והי' כי יבא עת אשר יחסר לך לדעת את כל אלה מה כתבתי ומה שניתי, או בעליל אדבר כך איית באר היטב...

מראש, בסתר רעימי דברתי, אחרי אם שפך דודי החריף לפניו המעיקה אשר יארו בו במסתרים, הלא יחס לבב מחו בקרבו, ויבקע כל מפריע אשר יתיצב לעומתו, לבעבור הפק רצון דודי עד מהרה, ועתה כראותי המענה חלושה אשר השיג דודי ממני, ושניתי ברואה, נעמדתי משתאה, ואנכי אשר את מחסור דודי היקר אך כמחסורי נפשי רוגשתי, אף כי מעולם החשיתי משלות דברי למרחוק, וללכת בנדולות מערכי אבל לבעבור דוד לא אחשה, ולמענו לא אתאפק, בראש מרומים אקרא, ולא אבוש מלהוכיח על פני מחו' דרכיו אשר לא

עוד מצאתי כתוב בכת"י הה"ק הג"ל, מושכים בשבט סופר ודורכי קסת יאמצו כחות יכלתם להתנבאות בחוקה, דברי אהבה וכרית - מרם יוכלו נפש רע לקחתה, ואתה אבי! משכת אך לתומך, והנה קצרו ידי מתאר איכה רגשי דבריך בקרבי, ויהי בקראי דברים אחרים עורקי עמדו - אהר - מהרו כל נתחי נויתי חרדת משוש אחותם. ותעמודנה שפתי מקראו עוד, לא איל לשונך ולא ירך החוקה, קשר הנפשות, וצמד הלכבות, כי עוה, את כל אלה עשתה לתת קסם על שפתיך, ולעשותך אבי לומט כל חורש אהבה השוכן בקרבי או הדעתי כי נפלאתה אהבתך לי מאהבת אבות, ולא תסלא בכל אהבה הצומחות מהתולדה, מפני קושם סלה.

דברי ...

עד כה נפש אבי, בנפשי מקשרת משך לתומי, והי' בלבי כאש בוערת כל כותבי אהבה וברכה לשוא יעמלו עשות ככה.

השנתי מכתבך הנעים, ומרם כואו, הגעני המכתב המנה פה מאת אבי הגאון יחי', ותשובתי אליו תדרוש משם, והנה ידידי! יש דבר נכבדות אשר ממעל לו, הוא לבוש חן והדר, ואם נעמיק להביט, נמצא תוארו נשחת לזאת אל תמהר ידידי להוצא הדבר עד אשר נחקור אחרי, כי שמעתי אמרת בני האדם אשר מצד זונתי הענין נמוך מאוד לפני אבי הגאון יחי', לו הקשבת לדבריהם, ידעתי אשר גם בעיניך לא ישרה הדבר, ואף אם באמנה בעו"ה בימים האלה אין כגד אשר אין בה בהרת, ואין משפחה אשר לא תתערב בה מעט סינים, בכל זאת לגשת אלי

זה כתב על איש שאינו תנוג
ורוצה ללמוד קבלה.

הבר! שמים עלה
שכל לחזות עתידות
מתחת בחפרה ותעלה
פתאום רגליו מעדות
ערום! ראה ושחק
בל תדע באדמת
כי בור שמה

ומה תשכיל בשחק
לב לא מטהור מחלאה ונבלת,
מח לו דוהר הר הקבלה
איש אשר הכעס בחיקו ינות,
ההוא יקרא צפנת פענח.

ב"ה יום הששי ד' בחודש האביב

לידידי חוג לבבי ומרכזי החריף
ושגון המשכיל כש"ת מ' ירוחם נ"י
(הוא החסיד המסוגל הנקרא ירוחם
ספריוקבער מסמיו קאצק).

ידידי! העת, עם טורח הדרך, לא
יתנוני להשתרע, רק ברום אדבר כך.
כי מלוביטש השיבני ה' אחור לתווך
עסק נשגב, עבור מרחתי השגת
שבעים רז"כ ובשובי אתמול מצאתי
את המ"ד אשר שלחת עבורי, מלוביטש,
כנלאמנע, הצניע דבר נכבדות לפני
עבור בני המשכיל כ' מאטיל יחי,
עם הנניד מ' משה בן הנכר ר' ולמן
חלפן, מלפנים הי' אחד מידידי,
ומאנשי שלומינו, אבל הימי קדם
חלפו ועברו, והיום לא אדענו ע"כ
אבקש ממך אחי, כי תודיענו מה הוא,
ומה מעמדו, ומתות ביתו, גם לדבר
בהעסק הזה, אשליך עליך יהבי, ואתה
כפי תהי' ה' יתן לך חג שמה.
אם כקבוק יין החתום ביקב נעוץ,
יריח פורחת שרוגי נפנים, ורוח הנעת
יעטוף, אף כי נפש העדונה! הוא
מרחוק

לא כן עשה, מעשיהו זר בעיני לא
אדעהו, ואולם אחריש לדבר מאת
אשר כבר עשהו, ואבקשהו כי אל
יוסף עוז להדריחו לעת אחר, כי גם
ידידי מחו' יודע, אשר מכסת זער
כזה לא יקרא כשם ישע או עזרה!
אך הוא משען מה להרחיב מצעדי גבר
לבלתי ימעדו, ע"כ אבקש מאוד למהר
לתת לו... למען נוכל להעמידו על
רגליו, נא ונא ...

באתי לשלום לביתי יום ד' שבו
העבר. ומצאתי הכל על נכון בעוה"י,
כה יוסף ה' ויתן לי מעט מרגוע!
בדבר הידוע אודיעך אבי ידידי כל
לבי, כאשר רבו עלי הסעיפה והחזיונות,
ודברת בני האדם אלה משכוני כה,
ואלה יעצוני כה, אלה לרחק ואלה
לקרב או אמרתי לא ידון רוחי בדבר
הזה אלכה לי אל הזקנים לעשות על
פי הדבר אשר יגידו לי ...

ידידי חושי בי לא ישרתוני חיים
הזה להשתרע, אכן אניד לך דברים
אחדים אשר יכלו בקרבם רב, יום
אתמול השגתי אגרת מאבי הנאון
יחי, ונתנו ידעניהו כי כל דבריו
מפלסים המה בשקל הקודש, על כן
אם הוא אחת יזכר, שתים אנכי
שומע, אודיעך כי דבריו הופיעו
למדעי, אם קרי אחת תקרא אליו
לשלום, ופתחה לו שערי' ברצון כל
יושבי' לשכון בתוכה, גם הוא שלום
יענה, ואתה ידידי עשה, ואנכי אהי'
עוזר לך ...

כל טוב מלה, וישמיענו ישועות, השנתי מכתבך לנכון יום ב' ולא הודעתני אבי דבר ברור אם אשלח את החתן המופלג המול"ח אליך עם האישה המכ"ה, או לא, מחו' הרב נ"ו, הניד לי כי תכלית מנמתו הוא, אשר יהי' בנו תחת כנפיד, ובדבר הכסף נבוא אי"ה לעמק השוה, ע"כ אבקשך אבי, להודיענו בקרב הימים, אם לשלחו אליך, ובאשר כי נחוץ אנכי ללכת דרך צדקה לקבץ כסף ההתחייבות מאנשי ידידינו החסידים אשר סביבותינו בבית אדומו"ר שיחי' לאו"ם בקאצק, אקצר, ותמחול אבי לקרוא, הדברים אחרים אשר כתבתי לך בעניני שלוחי מצוה, דברי בנכם הדרוש שלומכם וטובתכם כל הימים באהבה.

הק' זאב וואלף בהגאון מוהר"א נ"י.

אדרוש שלום ב"א החתן המופלג המושלם כ"ם רפאל משה נ"י.
ידידו הנ"ל.

שבתי לביתי יום הששי העבר, וכבואי הביתה, הביאו לפני תחת מגדנות מכתבך הנעימים מברשים שלומכם וברייאת אמי תחי'. ותאורנה עיני, ואשר כתבת כי אנמור הדבר עם מחו' הרב, ואודיעך איפה נעשתה, אף אם כעת לא אוכל לעשות מאומה, באשר מחו' הרב נסע לקאצק, ועדן לא שב, ממרחק ידעתי, כי באלף זהו' כסף אוכל לבצע המעשה, בישועת ה', אך אי' ההררים אשר מהם אחצוב כסף? חותני נ"ו ידעת כי הוא לקח המשא הזאת על כתפיו, והוא בעל היכולת להקים דברו, ועתה יעמוד מרחוק כאיש לא לו, אנכי אין בכתי כי איחל להוציא כסף מירד החוקה

מרחוק יודעת מאוד בשמחת לב ידידי' והי' בראשון לחודש זיו כאשר תאחזך שמחה פתאים אל תשתאה ידידי לדעת מה היא לה? כי מעדן שמחת נשואי בתי תחי' אשר תחי' או למו"ם כלב כל אוהבי ששון יבוא, אל איש משכיל כמוהו, לא אערוך דברים, הוא ברעיונותיו הנשגבות יוכל לעשות לו מחוה, כתבנית יד שלוחה אליו ובה מונחת מגילה עפה מלאה שיר וקול ערב לוקחת לב, צורת רוח בכנפי הנפש, אך לעוף ולשמות אתי בתוך המקהלה שמחה והי' בכבוא מעיל חן יעמה על בית חתני למעלה.

ע"כ המכתב של הה"ק הר"ר זאב וואלף מסטריקוב וצלה"ה.

כתב לאחר מידידיו על משלוח סגרת שהי' בחוכו דגים.

ידידי ?

אם תוך הדגים
ימצא אלמוגים
אתך החצי
באשר אוציא.

ב"ה יום ד' א' תמוז תר"ח לפ"ק
סטריקוב.

רב שלום וברכה לידידי אבי מורי עמרת ראשי הרב הגאון המאה"ג חריף ובקי המפורסם, גור הקודש שר התורה בוצינא דנהורא בקש"ת מוהר"ר אברהם נ"י, ולאמי מורתי הרבנית הצנועה הישרה מ' יוסא תי' עכיו"ח שיחי'.

בעוה"י אתנו כולנו החיים והשלום חבריאות, כה יוסף ה' לנו ולכם

אשר הי' לו פסה תדלה, יצא לבקש לו ישע מאחות מרעיו ומאחיו החסידים, הישרים בלבותם, ואנכי בראותי, נקרע סגור לבי, יחד נכמרו רחומי, גבר חכם בעונו כמוהו יטלטל מלמלה גבר, אקראי אף כי קצרה ידי מהושיע לו, ואת חסדי אשר אעשה לו, לבקש אנשי מכירי כי תקבלו אותו ברב חן, ואל תסחרו עמו כעם איש מן הערך, או לפי כבודו ...

גם זה הוא משיר של הה"ק ר"ר זאב מסטריקוב וצלה"ה.

אל תלזה, ואל תשיא הנבר יין שתה פרי אחריתה בשער נודעת כי קשתה אל יאבה שלם, יסתר ויחבא עוד, השותים ביתה אחר יבא הוקר רגליך שמה מבוא פן תלבש שמצה כל כלי יקבו תמשש, עמים האם תמצא.

איש משכיל אחד אשר ראה את המליצה והשירים של הה"ק הר"ר זאב וואלף וצלה"ה מסטריקוב וכתב לו שהמליצה טובה ועל שיריו שלא טובים המה זה המאמר:

על שדי המליצה עברתי, והנה מלאה גפן פורי'

ובשירת הזאב — — סורי גפן נכרי'

ולעג עליו הה"ק מוהר"ר זאב וואלף מסטריקוב וצלה"ה. ואמר:

לא יבקר האדם, במשול עליו מחלח הכפן יחתוף לפיהו חול וחצץ, אם... ישו החופן להאורב לתום, אשר בסכות נפשו שנ צפ

ולהתנלוך

החוקה, כי הוא איש אשר בדברים לא יוסר, ואם ידעתי כי יתן כבוד לדבריך, הונעתך אבי ידידי לכתוב או לדבר אילו, אבל להשאך לעטול לרוח לא אוכל, אכן אתן הדבר בידך, הלא אתך המדע, ובידך מאזנים, עוץ נא אתה, מה יהי' בשפט הדבר ומעשהו, ואני בטחתי כי רוח מבינתך יענך, להנחותי בדרך הישר, ואולי תישר בעיניך אבי, לקחת את המול"ח אליך, עוד טרם ננטר בינינו לבעבור נסות אותו, אם עוד לא כהתה עין שכלו, ואם עוד לא התעקם כשרתו, הודיעני אבי ואשלחנו לך, כי זה כל ישעי וכל חפצי, ועל בינתי, ובינת אנשים אשר כערכי לא אשען. **ה"ק' זאב וואלף בהגאון מוהר"א ג"י.**

אדרוש שלום — דורשי שלומי

בעבר השני של המכתב, ליד ידידי אבי מורי עמרת ראשי, הרב הגאון המאה"ג החריף ובקי המפורסם נזר הקודש שר התורה בוצינא דנהורא כקשית מוהר"ר אברהם ג"ו אבד"ק בשעכנאווע. מפ"ק סטריקוב.

זה הכתב נתן הה"ק הר"ר זאב וואלף מסטריקוב וצלה"ה לאיש ידידו אשר צריך לעזרה מהחסידים, ועוד לא נסה בזה מעולם...

יש מלבש מחלצות, ונפשו לא מטהרה, ויש לבוש בנד ערים ונפשו אך ספיר גזרתה, ע"כ ידידי, אל תביטו למדוי, אם קרועים המה, הביטו, אל יקרת לבכו הסהור ה"ה הרבני מעיר טולדתני, אשר מיום ידעתי, עוד לא נסה ללכת אורחות, כאלה נמה שכמו לסכול עול האכיונה, וחי בלחץ, לבעבור יוכל לשבת בטח, ולעבוד עבודתו, אבל עתה, גם המעט

שיח שרפי קודש

הה"ק מסטרויקוב זי"ע, משבת
ישיבת ערים, וממאס ישיבת
כפרים.

אבחר המית מושב ערים

אמאס דמי' מלון כפרים

שמה אתרועע ישישים ונערים

פה כתרוני צאן סכבוני פרים

ני מנונעה ומרודה

מלאה פצעים שאת וכהרת

לה יאתה הגלמודה

לה זר זהב המסגרת.

ולתגלות לבו, איך שירו משבץ תוך
האופן

דחליך רוח השיר עזה ויך רעיונו
בשידפון

קודא דגר! ארנבת. ושפן

דבר אל לא דמיונו ונילו שוה ויפן

דאו! קרא שדה, לשתיילי. גפן.

הראה לו הה"ק שהמשכיל אינו

בקי במליצה ושירים, שקרא שדה

לנפן פורי, ואנב הראה לו כח שיריו

אשר בסוף כל שורה שמונה פעמים

בן, כל תיבה נגמר, אשר בכל תניך

לא נמצא יותר תיבה שנומר ב"פן"

דק אלו השמונה פעמים.

